

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΛΑΣΣΩΝΟΣ

Κυριακή 9 Νοεμβρίου 2025 - Ζ' Λουκᾶ (Λουκ. η' 41-56)

Τό σημερινό εὐαγγελικό ανάγνωσμα, μᾶς ἀφηγεῖται δύο περιστατικά. Τήν θεραπεία μιᾶς ἄρρωστης γυναῖκας καί τήν ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ ἀρχισυνάγωγου Ἰαείρου. Μέ αὐτά τά θαύματα ἡ Ἐκκλησία μᾶς ὑπενθυμίζει τήν ἄπειρη θεϊκή δύναμη τοῦ Χριστοῦ, τήν ἀπεριόριστη ἀγάπη του γιά τούς ἀνθρώπους καί τήν βοήθεια πού μᾶς προσφέρει ὅταν βρισκόμαστε σέ θλίψη καί δοκιμασία.

Τραγική φυσιογνωμία στήν σημερινή εὐαγγελική περικοπή, ὁ Ἰάειρος, ὁ προϊστάμενος τῆς ἰουδαϊκῆς συναγωγῆς, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε τήν κόρη του νά ἀργοπεθαίνει στό κρεβάτι τῆς ἀρρώστιας. Απογοητευμένος ἀπό ὅλους καί ἔχοντας ἀκούσει γιά τά θαύματα τοῦ Ἰησοῦ, πηγαίνει νά τόν συναντήσῃ. Ἡ ἀνταπόκριση τοῦ Κυρίου στίς θερμές παρακλήσεις τοῦ Ἰαείρου, ἦταν θετική γιατί θέλει ὁ Ἰησοῦς νά διδάξῃ σ' αὐτόν ἀλλά καί σέ ὅλους τούς παρευρισκομένους, πώς ὁ θάνατος δέν εἶναι ἀνίκητος. Καί πώς ἀκόμα ἡ πίστη στόν μόνο ἀληθινό Θεό καί στήν βασιλεία του δέν παραμένει οὔτε εὐσεβῆς πόθος, οὔτε παυσίπονο γιά νά ξεχνοῦμε τήν ἀπελπισία πού δημιουργεῖ ἡ προσμονή τοῦ θανάτου.

Ὁ Ἰησοῦς ἀνταποκρινόμενος στίς παρακλήσεις τοῦ πατέρα, πῆγε στό σπίτι του. Ὅταν ὅμως ἔφθασε ἐκεῖ, τό κορίτσι εἶχε ἤδη πεθάνει. Γιά τούς παρευρισκομένους εἶχε πιά συμβεῖ τό μοιραῖο, καί τίποτε καί κανένας δέν μποροῦσε νά ἀλλάξῃ τήν κατάσταση· «ἔκλαιον δε πάντες καί ἐκόπτοντο δι' αὐτήν». Ὡστόσο ὁ Ἰησοῦς ἔχει ἀντίθετη ἀποψη· Μην κλαῖτε, τούς λέει, τό κορίτσι δέν πέθανε ἀλλά κοιμᾶται. Κί' ἐκεῖνοι τόν περιγελοῦν γιὰ τά θεϊκά του λόγια τούς φαίνονται ἀστεῖα. Μέσα στήν ἄγνοιά τους, δέν μποροῦν νά κατανοήσουν πώς γι' Αὐτόν πού ἔδωσε πνοή καί ζωή στά σύμπαντα, ὁ θάνατος δέν ἦταν κάτι τό φοβερό.

Ὁ Ἰησοῦς δέν ἀχολεῖται μέ τά εἰρωνικά σχόλια τῶν ἀνθρώπων καί προχωρεῖ στό δωμάτιο πού ἦταν τό ἄψυχο σῶμα τοῦ παιδιοῦ καί μέ ἓνα Του λόγο, ἐπαναφέρει καί πάλι τό νεκρό κορίτσι στή ζωή. Τίποτα δέν μπορεῖ νά σταθεῖ ἐμπόδιο στό θέλημα καί τήν δύναμη τοῦ

Θεοῦ, οὔτε καί αὐτός ὁ θάνατος. Ὁ θάνατος βέβαια τοῦ σώματος εἶναι ἀναπόφευκτος. Γιά τούς πιστούς ὅμως ὑπάρχει ἡ ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως. Εἶναι γι' αὐτό τόν λόγο πού ἡ Ἐκκλησία, μᾶς τονίζει τά θαύματα τοῦ Κυρίου στόν νεκρό μοναχογιό τῆς χήρας ἀπό τήν Ναῖν, πού ἀκούσαμε πρὶν ἀπό τρεῖς Κυριακές, τήν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου, ἀλλά καί κάθε Κυριακή μᾶς ὑπενθυμίζει τήν δική Του Ἀνάσταση.

Ὅσο καί ἂν μερικοί δέν μπορούμε ἢ ἀδυνατοῦμε νά τό πιστέψουμε, ὁ σωματικός θάνατος ἔχει νικηθεῖ. Καί αὐτή ἡ μερίδα τῶν ἀνθρώπων πού ἀντιδρᾷ σ' αὐτήν τήν πίστη καί πραγματικότητα πού ἡ Ἐκκλησία μας κηρύττει, εἶναι ἡ μερίδα τῶν ἀνθρώπων πού περιγελοῦσαν καί τότε τόν Χριστό καί τό εἰρωνευόταν ὅταν τούς εἶπε ὅτι το παιδί δέν πέθανε, ἀλλά κοιμᾶται. Εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού ποτέ δέν ἔπαψαν νά ὑπάρχουν, νά εἰρωνεύονται καί νά περιγελοῦν γιά τό ὅτι ὑπάρχει ζωή μετά τόν θάνατο καί ἀνάσταση τῶν νεκρῶν. Εἰκοσι ἕνας αἰῶνες μετά τό θαῦμα τῆς ἀνάστασης τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου, πολλοί ἄνθρωποι, καί μεταξύ αὐτῶν δυστυχῶς πολλοί χριστιανοί, ἀμφιβάλλουν γιά τό ἂν θά ὑπάρξει ζωή μετά τόν θάνατο. Ὅλοι αὐτοί ἀσφαλῶς «καταγελοῦν» τόν Κύριο, ὅπως καί οἱ Ἰουδαῖοι πού βρῖσκονταν στό σπίτι τοῦ Ἰαείρου.

Ζοῦμε σέ μία ἐποχή πού ἡ κοινωνία ζεῖ μακριά ἀπό τήν πηγὴ τῆς ζωῆς, καί ἡ ὁσμὴ τοῦ πνευματικοῦ θανάτου εἶναι ἔντονη. Χρειάζεται νά μείνουμε ζωντανοί γιά νά μπορούμε νά ἀγωνιστοῦμε. Ἡ Ἐκκλησία, μᾶς προσφέρει αὐτήν τήν εὐκαιρία ζωογονώντας μας μέ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά κυρίως μέ τό ζωοποιό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐτσι ἡ φοβερή καί ἀποτροπιαστική πύλη τοῦ θανάτου μπορεῖ νά μετατραπεῖ σέ πύλη τῆς ἀφθάρτου καί αἰωνίου ζωῆς. Αὐτήν μᾶς φανερώνει ὁ Κύριος μέ τό θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰαείρου.

Ἀμήν.